

6. kenny

Joulun tietoris

Е. В. К. Селфи kirjastus
Tallinnas

K. Ü. „Külwaja“ trükk
Keilas 1923

Jõuluöö tuletornis.

Tuhat üheksajada kümnes jõululaupäewa õhtu oli kättejõudmas. Diomaari tuletorni elanikud walmistasid usinaste pühade wastu. Dodati aruldast ja kallist wõõrast. Ülewaataja õde, Marta, talitas wahest köögis, teenijatele abiks olles, küll jälle tubades, neid koristades ja jõulupuud ehtides. Miina ja Nelli, 12 ja 8 aastased ülewaataja tütreid, tuuseldasid isa kabinetis, seda kallile wanaisale mõnufaks magamistoaks muutes, kes üksford aastas, jõuluks, Kolumbuse merifoolist, kus ta õpetajaks oli, oma lapselaste ja wäimehe juures wõõrsil käis, kes warsti peale Nelli sündimist leseks oli jäänud.

Widewik kattis juba lumeehtes puid lillelooriga, kui ukse ees saan seisatas, millest wana „merikaru“ wälja astus, kes palju aastaid ühe kaugeõidu reisijate laewa peal kapteniks olnud. Kõik tuletorni koosseis, peale laste, jooksis wälja, et oodatawat wõõrast lahkesti teretada. Iseäranis rõõmustasid sulased ja teenijad seda head wanakest jälle nähes, kes möödunud jõulul neid Kolgatale oli juhatanud. Tuppä astudes ei jõudnud wanake kasukat seljast ärawõtta, kui Miina ja Nelli tal juba kaelas rippusid ja teda suudlemiste ja küsimistega üle küllwasid. „Lapsed, teie umistate mind hoopis ära,“ kaebas heasüdamline kapten laste rõõmuft liigutatult; „laste mind pisut soojeneda, küll siis kõneleme kõigist.“ — „Hea wanaisa,“ palus Nelli, meelitades, „jutusta täna meile midagi huwitawat, sarnast, nagu minewal jõulul: Kuidas raudteerongi ähwardas hädaoht ja kuidas Jeesus siis reisijaid liblika läbi ärapeastis.“ — „Hea küll, hea küll,“ wastas kapten lubades ja laste päid silitades. Kõige

esiti aga tänane Jeesust, kes omast suurest armuist meid on lasknud siin ilmas veel kord üksteist näha saada, ja siis jutustan teile ühest juhtumisest minuga merel." Peale lühikest tänapalwet istus kapten diivanile, lapsi mõlemale poole mahutades. — "Ah, ja, wanaisa, ära hakka veel peale," ütles Miina, "ma räägin sulle enne, mis Nelli täna tegi. Pisut enne sinu süa jõudmist läksin lastetuppa ja näen, et Nelli seisab oma sängi ees ja kohendab selle peal heinu, ja minu küsimise peale, miks ta seda teeb, vastas ta pisut kohmetanult: "Ma walmistan seda Jeesusele, et Ta ei pruugiks külma lauta minna; heinte peale panen veel oma uue waiba, mida tädi Marta mulle tinkis, ja Tal saab siis hea olema — aga mind wõtad ja täna enese juurde magama." Ma rääkisin sellest tädile, ja kas tead mis ta Nelliga ütles: "Mu armas Nellige, kui sa Jeesust niiwäga armastad ja Temaile sõnakuulelik tahad olla, siis peab see ju soow tõesti täide minema, ja sa saad Teda näha; aga Ta ei wahi enesele sõimet ega sinu sängi, aga midagi paremat, millest täna jõulupuu all rohkem räägime." Aga mina usun — nagu pühapäewakooli õpetajanna rääkis — et Jeesus sünnib nüüd inimeste südames, ja ka seda, et Ta minu südames juba sündinud on." — "Sul on õigus, armas Miinake," — ütles kapten — "see Jumala armastuse juur saladus sündis ükskord Betlemma lautas; aga sest ajast, mil Issand Jeesus suri ja üles tõusis, on Betlemma sõime Kolgatale üle wiidud, kus iga patune, armu ja õndsust otsides, Temaga kokku wõib saada, ja kus Jeesus siis oma Waimuga inimese südamesse asub — ja sedawiisi fordub Tema sündimine ifka uuesti ja uuesti. Aga siin peab üht tõeasja tähelpanema: Kui Jeesus sündis Betlemma lautas, siis oli see tühi ja lojuksed wälja

aetud; nõndasama peab ka inimene wihtamisega pattusi enese südamest wälja ajama, et Jeesusele seal ruumi anda." — Bõnewa tähelpanemisega kuulafid teda lapsed ja kui ta lõpetas, küsis Nelli: Wanaisake, kas tõrkumine ja sõnakuulmatus tädi wastu ka on patt?" "Jah, ja koguni suur patt," wastas kapten, "sest, et Jeesus ise on tädit saanud teie eest hoolitsema ja muretsema." — "Aga, mis siis on," küsis Miina, "kui Jeesus juba meie südames elab ja meie jälle teeme pattu?" — "Siis saab Ta sügawasti kurwastatud ja läheb ära," wastas kapten. "Kuhu? Kas jälle Egiptusemaale?" hüüdis Miina. "Ei, armas laps, Ta saab siis mööda ilmamaad rändama, nagu teekäija, kellele kõwa süda pole warjupaika annud, ja finnieste uste peale koputama ja sisselaskmist ootama."

Niijuguste wastuste peale sündis laste hinges midagi imelikku. Ragemata sõrmed olid õrnemaid kandsekeeli punitunud ja neist tulid kurbtuse helid kuuldawale. Ülisuur rõõm oli sügawa kurwastusele maad annud ja waljusti nutjad lapsed kadufid lastetoa ukse taha ära, kapteni kohmetult imestama jättes, nendes äkiliselt sündinud muudatuse üle. — Lastetoas walitses poolämarik, ja aknast kumas tuletorni helginiskaja hiilgaw walgusejuga, mis kauget, tumedat, hädaohtlikku meripinda walgustas. Kaks nwort hinge, üksteisest finnihoides, põlwitafid põrandal ja nutsid fibedasti, nagu waejeks jäänud lapsed oma surnud ema rinnal. Miina palus wäsinud Rändajat tagasi tulla ja jälle temas aset wõtta, töotades Temale sõnakuulelik olla; — ja Nelli palus jõululast Jeesust sündida tema südames ja töotas niisamati ka sõnakuulelik olla, ikka Teda armastada ja mitte enam wallatust teha. Siis sulafid nende mõtted ühifeks ainsaks sooviks ja nad palufid Jeesust neile jõudu anda Teda kõigest

siidamest armastada, niisama ka isat, tädit, wanaisat ja kõiki inimesi ja neid täna kallistada oma armuga. — Ja hea Karjane, wäetimate tallekeste „määgimist“ kuuldes, rahustas neid oma õrna kätte peal.

Kui majatalitused olid lõpetatud, siis kogusid endid kõik suurde söömatusse kokku. Ülewaataja pani kapteni ehte söömatalwet pidada. Aga Marta, laste puudumist märgates, palus teda pisut wiivitada, et neid ka talwele kutsuda, mida aga kapten hoiatas tegemast, sest lapsed wiibida wist praegu neist kurwastatud Õnnistegija jalge ees. Korrage tehti üks lahti ja Riina ja Kelli, õnnest hülgame nägudega, astusid tupsu ja hüüdsid, wanaisa wiimaseid sõnu kinnipüüdes: „Jah, meie kurwastasime Jeesust, aga Ta andis meile andeks ja elab nüüd meie südames.“ Järgmisel pilgul olid lapsed mõlemad korrage Marta kaelas ja suudlesid teda kirdlikult, siis isat, wanaisat, sulasid ja teenijaid, ja wiimaks wana truu „Mulli,“ kes oma kaitsealuste imelikku teguwiisi nägi ja seepeale haukuma hakkas, sai ka oma otsaesise walge lapikese peale lastelt kaks soojemat muski, mida nähes keegi kogemata lausus: „Aga see on juba sõgedus!“ Seda kuuldes walgatas Riina filmis isefugune tuli; mitte meeleheitmise, ega ka mitte rõõmu ja õnne tuli polnud see, see oli puhastuse tuli, mis kõige kuumusega põletas ta usku, armastust ja lootust. Ja kui ta sedawiisi mõned pilgud tummana oli seisnud hüüdis ta kohkunult: Kas tõesti meie oleme nõdrameelsed?! Oh, misfugune õndsus on sõge olla! Jaa, tädi, wanaisa õelge, kas see tõsi on? Oh, õelge — jah! Õelge, et meie oleme sõgedad, meeletud, nõdrameelsed; õelge, et see päris sõgedus, tõsine meelenõrkus, ja meie tahame teid kõike senikaua armastada, kuni meie

nõdrameelsseteks jääme." Miina kõrgele pingutatud meeleolu, Kelli rahutut ootamist ja Jumala armastuse imelikku tegemust laste sees nähes võttis kapten sõna ja ütles: „Jääge rahule, mu kallid lapsed, see on juft see, mida paljud jõleduseks nimetavad; see on jõledus Issanda Jeesuse Kristuse pärast, Tema armu ja armastuse nõdrameelsus. Palugem taewa ja maa Issandat, kes seda tarkade ja mõistlikude eest on ära peitnud ja wäetimatele ilmutanud; ja seda wägede ja tarkuse Jumalat, kelle jõledus inimese tarkusest ülekäib ja kelle nõdrus wägewam on, kui kõik inimeste jõud kokku, et Ta wõtaks meid niisamati jõledaks teha, nagu teidki — jõledaks Kristuse pärast.“

Korruga wingus rakett tumedast kaugusest läbi ja lõhkes rakjudes kõrgel taewawõlwil, ja tuletorni walwur puhus hädapafunat — mere peal oldi hädas. Ühe pilguga olid kõik jalul. Ülewaataja ja sulased jooksid kuuri alla, tõukasid sealt peastepeadi wälja, mahutasid sellesse tarwilikud peasteabinõud ja wedasid seda eneste järel jääd mööda kuni lahtise weeni, siis, ihe sissehüpates, sõudisid selle koha poole, kust hädarakett oli lastud. Dūdne pimedus, marune meri ja ujuwad jäätüfid wõtsid ennastalgawaid kangelasi wastu, aga argtuft nad ei tunnud, sest nendega oli ju see, kes marusi waigistada wõib. Pooletunnilise waewa ja wõitluse järel lainete ja jäätüfikidega märkasid nad kahemastilist, tuulest ja laintest wintsutawat purjekast, millel olid kolm abipalujat merimeest. Mõne minuti järel läks neil korda hädalisi peasta, ja peastepeaat sõudis tagasi ranna poole.

Sel ajal oli Marta tulist waarmarja teed keetnud, willased kampsunid ja pesu pliidi kohale soojenema riputand ja muud mõnusesed merihädalistele muretšenud. Kõigejõbralikuma lahkusega wõeti tuletornis

peastetuid merimehi vastu. Kohe pani Marta neile ette märjad riided ja pesu seljast ärawõtta ja kuivada ajemele panna, ja tulist waarmarja teed juua. Aga

nähtavasti polnud nende merituultest farastatud terwis mitte kannatanud, ja ülewaataja lahke kutsje, tema perekonna lihtsast õhtusöögist osawõtta, wõtsid nad rõõmu ja tänuga vastu. Kapitani südamelik söömaeelne palwe ja tänupalwe Issandale kolme peastatud hinge eest, kelle vastu Ta oma pikameelt ja kannatust oli ilmutand, lahke wastuwõte, sügaw rahu ja üksmeel, mis tuletorni ülewaataja pere ja ta käsualuste wahel walitses, mõjus niiwõrd sügawasti peastetute peale, et Nelli arwas nende filmis pisaraid näinud olema. — Söögiajal jutustasid merimehed omast hädaft mere peal. Nad olid eila hommikul 20 mehega kalapiiügile sõitnud, selles lootuses, et täna weel ennelõunat koju jõuda, aga teel piirasid neid ujuwad jääpangad sisse ja purustasid purjeka tüüri ära. Kolm peastepaati, milledesse hädawaewalt 17 meest mahtus, sai wette lastud, mis paari tunnilise wõitlemise järel filmapiirilt kadusid. Ja nad kolmekesi, kui wanemad purjeka meeskonnas pidid, nagu see merimeeste juures wiisiks saanud, laewale jääma ja ootama saatuse juhatusft, kuni wiimaks, kahetsatunnilise elu ja surma wahel wankumise järel, neid ärapeastfid wahwad inimesearmastajad sõbrad. — „Jeesus peastis teid ära,“ ütles Miina, „sest et Ta iseäranis kalamehi armastab; ja eks teie ju armasta Teda ka?“ „Ei weel mitte,“ kurwalt wastasid kalurid.

Kui nad õhtust olid jõunud, kutsus Marta neid wõdrastetuppa, kus jõulupuu juba omas täies hiilguses säras, mille all sambla peal mitmesuguste kingituste seas oli ka kaks piiblit: wanaisalt — lapselastele. Ühe tugewama oksa küljes rippus suur papist tehtud süda, mille sisse Marta armastajad käed olid Kristuse sündimise panoraami mahutanud, mis lapsi iseäranis

rõõmustas. Nagu hõbewiledest kostis laste laul: Waikne õõ, õnnistud õõ; ja lõpul märkas Nelli jälle pisaraid katurite filmis. Veel suuremaks kaswas laste rõõm, kui wanaisa piiblid — mida nad arwasid kelle-gile wanematele määratud olema — neile kinkis.

Õsimesel pilgul nähti lapsi selle üle nagu kahtlema, kas nad tõesti niisuguse suure waranduse omanikkudeks on saanud.

Ringituse jagamise lõpul wõttis kapten wana kulu-nud piibli ja luges Luuka teisest peatükist alates kuni 20 salmini, ja palus kooswiibijaid iseäranis tähele panna 14 salmi lõppu: „Inimestest hea meel.“ See meeolelu, mis „heaiks meeleks“ nimetatakse, süjal-dab eneses kahte tõeasja, see on rahulolemine ja rõõm.

Sellest on juba 19 aastatada möödas, millal need sõnad esimest korda kõlasid tähtedekodades ja kajana kostsid Betlemma orgudes. Juba muistsel ajal rääkis Jumal prohveti läbi, et Ta südame rõõm on inimestelastega olla. Ja aegade jooksul on see sõnum jälle uuesti ja uuesti vastukajanud nii karjase onnis, kui ka wõimumeeste lošfides ja paleedes. Aga täna, sel kallil ööl, millal meie selle rõõmu lihaksfaamist mälestame, ja peale trööstivat hõisket: „See on lõpetud,“ kas wõib kindlasti öelda, et Õnnistegija piik heal meel el ka Diomaari tuletorni peal wiibib? Rahjaks, mitte! Tõsi, Tal oli juba täna põhjust rõõmustada, kui faks noort hinge endid Tema äraandsid; aga meie keskel on südameid, kes praegu weel Tema hingewaewa wilja tumestawad ja keelawad Teda selle healmeel waadata. Kallid sõbrad ja seltsimehed, ma palun teid Kristuse nimel: Laske endid täna Jumalaga äralepitada! Olgu see püha öö teie elus tähtis öö, millal te Issandaga igawese seaduse tegite, nagu see ammu ühe inimesega sündis samal ööl ja samajugusel sündmusel kui tänagi, millest ma teile lühidalt tahan jutustada . . .

32 aastat tagasi, jõululaupäewa õhtul, seisis „Immanueli“ kapten sügawas mõttes hukkaminewa laewa komandosillal, mis Korra lõuna-rannal weelaluse kalju otja oli jooksnud ja waatas kurwalt pealt, kuidas hiiglaste kere ikka sügavamale ja sügavamale woogudesse wajus; weel pool tundi — — — ja wihased lained saawad endid igawesti kofku lööma kapteni ja tema lapse peade üle, kes sel pitgul rahulikult kajutis magas. — Kapteni auks olgu lisada, et ta oma suuremeele ja mehijusega wiimse kui ühe peasteabinõu oli ära tarwitanud, et kõike reisijaid ja meeskonda peasta, ja sellega eneselt ja oma tütrelt igasuguse peasemise

wõimaluse wõtnud. Aga ka ta häbiks olgu öeldud, et ta oma hinge wastu oli wali ja halastamata olnud — see kaebas nüüd ta sees, kui ema rinnalt ärahistud nutja laps. — Nagu peeglis tõusis ta silmade ette kõik ta minewif. Üks pilt teise järel, üks fohutavam kui teine tema elust wahetasid endid kino-filmi kiirusega, ja kui arwe täis sai ja summa allatõmmati, mis armuta oma tajumist nõudis, siis oli julge kapteni mehifus kadunud. Usjata otsis ta oma rõhutud meeleolus üht pilti omast elust, mis pisutki oleks wõinud jeda arwet wähendada, ja kuigi ta mõne kaunima juures seisatas, siis jostistas talle üks tundmata heal: see on ju sinu kohus, aga mitte teenus. — Aga, korraga kuuleb ta oma seljataga lapse healt: „Isa, millal jõuame ometi randa? Ma tahaksin meremeeeste misjonimajas juba jõulupuul olla.“ „Jah, üksna warsti, peagi oleme randas,“ wastas isa, „aga meie jõuame kumbki teistjuguise randa: sina jõuad waiksesse hiilgawasse randa, kus Jeesus, inglid ja ema sulle wastu tulewad, aga mina jõuan randa, kus . . .“ „Isa, mis on sündinud? ja nutad! Kus on reisijad? Kus on meeskond? Oh, nüüd saan ma aru: meie läheme hukka! Hea isake, palume Jeesust ja Ta saab meid aitama; Ta ise ju ütles, et kes Tema sisse usub, see ei pea hukka saama.“ „Aga mina ei usu ju,“ wastas isa kurwalt. — „Siis palun ma Teda üffinda; ma tean, et Jeesus on minuga ja, et Tema uppuda ei wõi. Hoiaga aga kõwasti minust finni ja, kui Jeesus mind ärapeastab, peased ka sina.“ — Tuul wingus takelaasis ja esimesed wood wiskasid juba üle parda, kui laps palus: „Armas, kallid Jeesus, ma ei tea, mis moodi Sa seda teha wõid, aga ma palun Sind, peasta isat ja mind ära, ja kui Sa ükskord mind enese ja ema juurde kutsud, siis

tahan Sind kõvasti kallistada ja Sulle palju, palju forde suud anda. Namen."

Sel pilgul wiskas tugew weehoog, mis laewakeresse oli tunginud, kajutkompaani walguseluuigist arstirohtude kapi — milles ka kapteni uinunud abikaasa piibel oli — laewalaele. Mõne sekundi järel ujusid isa ja laps kapi abil juba kangel kardetawast weekeerust, mis põhjawajuw laew sünnitas, ja said pooletunnilise waewlemise järel ärapeastetud möödaujuwa kalurite purjeka meeskonna poolt, ühes „Immanueli“ rohkapiga. — Oma jutustust lõpetades tõstis kapten igawese raamatu, oma abikaasa mälestuse, kõrgele üle pea ja hüüdis rõõmuhõiskel: „See Immanueli apteek hõlaldab eneses mitte ainult rohtu kõige suguste haiguste wastu, waid ka Tema armastuse joowastawat nektaari — surma patuste eest."

„Hea wanaisake, eks ole tõsi," küsis Miina, „et see kapten olid sina ja ta tütar — meie õnnis ema?" „Jah, armas laps," wastas kapten, „see olin mina ja teie ema, ja sest ajast peale kiidan ja tänan ma oma kallist Isjandat, kes mind selkorral kahelordsest surmast ärapeastis teie ema kindla usu läbi, kes siis alles laps oli. Müüd tean mina, mis tähendab selle siise uskuda, kes uppuda ei wõi. Ja müüd, kallid sõbrad, pööras kapten kaluride poole, ma sooviksin südamest, et teie uppuw „Immanuel" ka ühe kalju otša jookseks, kus mitteuppuw Immanuel teid peasta wõiks."

Sellest kirjeldada — mis müüd kalurite südameis sündis, kuidas nende hinged wärawataga üht kiingast otfisid ja seda leidisid ja kuidas neile Dnnistegija heal oli kohtunud: „Oma rahu annan Mina teile" — on wõimata. Niisama wõimata on ka kirjeldada sellest üliisuurest rõõmusest, mis sel pühal ööl Diomaari tule-

torni 13 elaniku südamel ja inglite legioonides walitfes.

Uga sellega polnud Jumala laste röömuvarikas weel mitte täis; Jeesus walmistas oma sõpradele ühte ootamata röömu. Parajasti olid nad, täis röömu ja rahu, oma palwetamise lõpetanud, kui „Mulli“ wäljakippudes hulguma hakkas. Ülewaataja awas ukse ja läks koeraga wälja. Ühe minuti järel pööras ta tuppa tagasi ühte wäikest ingliludusega poisilast kätel hoides, kuna „Mulli“ sabat lipitjedes wõiduröömsalt ta järel sammus, uhkelt omaft wägiteost arusaades, mille eest ta laste poolt kiitust ootas. „Kas siin elab Jeesus?“ kõlas õrnalt poisikese heal. „Jah, siin,“ wastasid M iina ja Nelli ühestsuust. „Siis palun, õelge Talle,“ jatkas poisike wäledalt, „et Tema juurde on tulnud wäike Kallike ja palub Teda ja emat näha saada, ja et ta kaua ukse peale koputas ja kuulis, kui inglid laulsid: „Waike õõ, õnnistud õõ.“ Selles lapsukeses Jumala imeliku tahtmist nähes wõttis Marta teda sülle ja meelitas last kõike omaft minewikust jutustama ja esmalt oma nime nimetama. Julge ja omas wanaduses liig tark poisike jutustas, et ta nimi on Johannes, aga ema olla teda ikka Kallikeseks nimetanud. Isa olla minewal aastal üht uppajat last peastes ise ärauppunud. Ja ema surunud tunačila sellepärast, et teda üks kuri mustlane raskestes peksnud, kui see teda tahtnud wägise ärawiia. Enne surma õelnud ta, et ta nüüd Jeesuse juurde läheb, ja käskinud teda mustlaste eest hoida, sest tal pole jugulasi, kes teda kaitsta wõiksid. Siis rääkinud ema talle, et tuletornis pidada head inimesed olema, kelle juures ta Jeesus pidada elama, ja käskinud teda sinna minna. Ja täna, surnuaialt lahkudes, läinud ta teed mööda ja pärinud mitme was-

tutulija käest järele, kus see tuletorn on, kus Jeesus elab, aga keegi pole seda teadnud, kuni viimaks õhtupoolel talle kerjaja Mari vastu tulnud, kes teda tuletorni poole juhatanud üteldes: et seal tõesti elab Jeesus, head inimesed ja üks neiu, kes lapsi armastab, kui hellitaja ema — ja siis, torni tuld silmas pidades, tulnudki ta siia. „Armas lapsuke,“ ütles Marta, „meie saame sind niisama kallikeseks nimetama ja sind armastama, nagu sinu ema, aga pea ifka meeles, et Jeesus sind palju rohkem armastab, kui meie ja sinu õnnis ema. See on tõsi, et Jeesus meil elab, nagu lapsed juba ütlesid, aga ta elab ka taewas, ja sinu ema on seal Tema juures, ja Ta käs kis mind sulle sinu ema asemel olla; ja kui sa Jeesusele sõnakuulelik oled ja Teda armastad, siis tuleb ükskord aeg, millal sa Jeesust ja emat ka tõesti pead nägema. Aga nüüd jää rahule, sa oled väsinud, söö pisut, palu Jeesust ja meie paneme sind magama.“ „Armas tädike,“ palus Kelli, pane teda minu sängi ja mina heidan Riina juurde. Ja weel, kas tead, kui see poisike rääkis, et ta ukse taga kaua oli koputanud, siis mõtlesin, et Jeesus ise tema läbi koputab, teades, kui väga Teda nende kaluritele waja oli.“ „Jah, see on tõsi,“ wastas Marta nõusolles. Koogu aeg ei pööranud Riina oma filmi lapse pealt ära, põnewalt ta jutustust kuulates, hoidis enast kõigest jõust teda suundlemast, aga viimaks lõpetas armastuse leek ta kannatuse, ja wäeti waenelaps leidis Riina hellal kätel omale õekese, kelle süda mitte waitsemalt ei tuisunud, kui ta õndsäl emal. Õrnalt last Marta sülle pannes, algas Riina jälle ringkäiku, et oma rõõmu ja õnne joowastust kõigi kooswiibijatega — neid kaelustades ja suundeldes — jagada, mille osaliseks ka nüüdki truu „Mulli“ sai, jelle juures

eneise wabanduseks lausudes, et ta pe
sõgedus langenud, ja et ilma targa „
laps külma kätte äraurnud. Tema ee
ka Nelli. Ja seekord ei paistnud laste
wastu kellegi silmas wõõriti olema.

Lapsed pandi magama, kuna wana
weel Jumala juurest armust ja imetegudest kõnelema
jäid. Kui kalurid endi noorepõlwe päiwist jutustasid,
siis selgus, et nad just olidki need, kes siis kapteni ja
tema lapse ärapeastfid, kuna täna aga Jumal seda
neile nii ülisuurest äratasus kapteni omaksete läbi. —
Marta, kes lapsi juba uinunuks pidas, kuulis laste-
toas astumist ja seda järelwaadates leidis ta Miinat
ja Nelli magaja poisitese sängi ees põlwitamas. Kii-
rimise peale, miks nad weel ei maga, wastasid lapsed:
„See poisite, keda Jeesus meile saatis, on nii wäga
ilus ja armas, et meie Jeesust palume teda kaitsta ja
hoida ja päriselt meile jätta.“ „Namen,“ ütles selle
peale Marta, nüüd aga minge magama ja uskuge, et
Jeesus teie palwet on kuulnud ja seda ka täitma saab.“

Neg oli juba kangelst üle pooleöö, kui tuletornis
täielik waiksus walitsema hakkas. Kõik uinufid rahu-
likus unes, peale tuletorni walwuri ja inglite koori,
kes kaua weel heljus torni kohal ärarääkimata au
hiilguses, tähtkonna kõrguste saladusi lauldes: „Au
olgu Jumalale kõrges, maa peal rahu ja inimestest
hea meel.“

